

Святістю землі

Богдан Сушинський

Коли все в цьому світі починає видаватися примарним і скороминущим;

... коли найсвятіші цінності людські раптом починають зводитися нанівець, залишаючи по собі хіба що бліді відбитки тих, справжніх святостей, яких ми колись давно наміряли собі, і до яких спрагло, наче подорожанин до джерела, все життя тяглися;

...коли на краю отого мученицького, прочанського шляху до істини ми раптом опиняємося перед зловісною стіною глухоти, нерозуміння і непорозумінь, або перед безоднею незвідні, розчарувань і самозречень;

...коли виявляється, що далі вже нібито й нема потреби підводитися і йти, і шукати. Чи хоча б прагнути якогось там пошуку, оскільки попереду на тебе чекає тільки ще невідворотніше і болючіше падіння біля тобою зведеного і тобою ж таки занедбаного постаменту, якого ти так вдало маскував під громадянсько-мученицьку Голгофу;

...коли починає здаватися, що на цьому світі ти вже втратив геть усе, що тільки здатна втратити людина, і тепер залишаєшся перед своєю долею і своєю совістю оголеним, викритим і нікому не потрібним, наче розпечений камінь – посеред спраглої пустелі... —

...Отоді неминуче починаю звертатися у своїх думках до того єдиного, що мене ніколи не зраджувало і не вводило в оману; що, незважаючи на всі мої духовні і душевні екстази, залишалося незмінним у суті своїй і своєму призначенні;

...з чого я зародився, завдяки і задля чого існую, й у що наприкінці шляху свого маю увійти й переродитися, як увійшли й переродилися мільйони й мільйони прочан до мене, — я починаю звертатися до ЗЕМЛІ,

помислами своїми, надіями, розумом і душею – до неї, до ЗЕМЛІ.

Але не до Землі-планети, яку я, мізерна часточка її, не здатний ні окинути зачарованим поглядом, ні досягнути внутрішнім зором, ані тим паче уявити собі;

а до того порепаного, наче скибка чорного повоєнного хліба – у брунатній тремтячій руці жебрака, шматка українського степу, на якому вперше спізнав заворожуючого духу весняної ріллі, вперше захлинувся терпкою спрагою безросяних жнив, і на стерні якого, наче ікрини невмирущості селянського роду, залишалися сльозяні краплиночки крові з моїх роз'ятрених підпасинських ніг.